

Arrest

nr. 222 972 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar twee minderjarige kinderen dienen op 14 augustus 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in functie van de Belgische echtgenoot van haar moeder, dit is haar stiefvader.

1.2. Op 12 februari 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekster op 19 februari 2019 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/08/2018 werd ingediend door:

[K.T.] [...]

[K.N.] [...]

[K.Y.] [...]

Allen verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vragen gezinshereniging aan in functie van de genaamde [V.E.L.J.C.] [...], van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn van in het land van herkomst werden volgende documenten voorgelegd:

- *Overmaken van geld via Western Union: [V.E.R.] (echtgenote van de Belgische referentiepersoon)*
 - 24/03/2018 van 250€*
 - 24/04/2018 van 250€*
 - 18/05/2018 van 250€*
 - 22/06/2018 van 250€*
 - 10/07/2018 van 300€*
 - 3/08/2018 van 250€*
- *Bewijs van geen eigendom dd 27/06/2018 op naam van betrokkene*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de echtgenote van de Belgische referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Immers, het attest van onvermogen betreft enkel het niet hebben van eigendommen en zegt niets over het niet hebben van een inkomen. Het is immers niet omdat men geld overmaakt vanuit België aan betrokkene, dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien (ook voor haar twee kinderen).

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van de artikelen 40ter en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoekster diende op 14.08.2018, in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van de echtgenote van een Belg, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indient het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

De in casu relevant bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden verder:

“(…) §2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° (...) 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2

en §4 of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. §3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. (...)”

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste was reeds in het land van herkomst van de referentiepersoon, of toch niet afdoende en zij haar onvermogenheid evenmin afdoende aantoonde.

Verwerende partij argumenteert dat ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst volgende documenten werden voorgelegd:

- Overmaken van geld via Western Union: [V.E.R.] (echtgenoot van de Belgische referentiepersoon zijnde [V.E.L.J.C.]
 - 24.03.2018 : 250 euro
 - 24.04.2018 : 250 euro
 - 18.05.2018 : 250 euro
 - 22.06.2018 : 250 euro
 - 10.07.2018 : 300 euro
 - 03.08.2018 : 250 euro
- Bewijs van geen eigendom d.d. 27.06.2018 op naam van verzoekster

Volgens verwerende partij blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster zou noch afdoende aangetoond hebben effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen hebben voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Uit de bewijzen die werden bijgebracht inzake de verzendingen van geld door de echtgenote van de Belgische referentiepersoon aan verzoekster toen zij nog in het land van herkomst verbleef blijkt uit de stukken onvoldoende in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was.

Het attest van onvermogen bijgebracht door verzoekster betreft enkel het niet hebben van eigendommen doch vermeldt niets over het niet hebben van een inkomen.

Het is volgens verwerende partij niet zo omdat men geld overmaakt vanuit België aan verzoekster dat zij erop aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien (ook voor haar twee kinderen).

Verzoekster kan het niet eens zijn met de visie van verwerende partij.

- Verzoekster had geen inkomsten in het land van herkomst. Er is namelijk onvoldoende werkgelegenheid in Wit-Rusland. Bijkomend is het van belang dat zij getracht heeft hieromtrent een attest te bekomen doch dat Wit-Rusland dit attest niet levert. Verzoekster zou zich persoonlijk moeten aanmelden om dit attest te verkrijgen.

- Verzoekster kon amper eten kopen. Zij voorzag haar gezin van eten via de exploitatie van een eigen moestuin.

- Voor vele andere kosten kreeg zij geld via haar moeder die getrouwd is met de referentiepersoon, zoals onder andere voor schoolkosten, kosten voor kledij en dergelijke meer

- Aangezien de moeder van verzoekster getrouwd is met de referentiepersoon mag het duidelijk zijn dat de gelden gestort door de moeder van verzoekster eigenlijk gelden zijn van de referentiepersoon. Het wordt immers gestort met de gemeenschappelijke gelden van het echtpaar. Er dient bijgevolg dus ook rekening gehouden worden met de financiële steun van de moeder van verzoekster.

Het ten laste zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia² en Reyes³. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt: “20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21.

Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op regelmatige basis geldstortingen ontvangt van via haar moeder van haar stiefvader.

In die zin werd ook aan deze voorwaarde tegemoet gekomen.

Er is sprake van jarenlange ondersteuning en zeer duidelijk 6 maanden onmiddellijk voor de aanvraag voor gezinshereniging.

Het inkomen van de unieburger – referentiepersoon dient voldoende hoog te zijn. Wat in casu het geval is.

Blijft er het bewijs van onvermogen. Door verzoekster werd aangetoond dat zij geen onroerend goed had in het herkomstland.

Verder wordt verwacht dat verzoekster kan attesteren dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten had om rond te komen zonder financiële steun van de Unieburger/zijnde de referentiepersoon.

Hier is er sprake van een moeilijkheden voor verzoekster.

Zij kan het gevraagde attest niet leveren. Niet in alle landen kan bewezen worden dat men geen inkomsten heeft.

Verzoekster heeft getracht dit attest te bekomen doch botste op de onmogelijkheid ervan. Verzoekster dient immers het attest ter plaatse gaan halen, wat momenteel onmogelijk is.

Doch verweerder is perfect op de hoogte van de situatie in Wit-Rusland. Het mag duidelijk zijn dat er onvoldoende werkgelegenheid is, hoewel de officiële instanties van Wit-Rusland (communistisch systeem) uiteraard anders luiden.

In 2017 noch waren er grote protesten in Wit-Rusland omwille van de zogenaamde 'luiertaks'. Dit is een belasting voor mensen die te weinig werken.

Mensen die minder dan 183 dagen per jaar op hun werk doorbrengen, moeten een heffing van omgerekend 234 euro betalen.

Wit-Russen waren woedend, omdat er te weinig werk is en zij dit uiteraard een bijzonder onrechtvaardig maatregel vonden.

Verwerende partij is niet verder nagegaan hoe behoeftig verzoekster was en in hoeverre zij afhankelijk was van de steun die zij kreeg via haar moeder van de referentiepersoon, zijnde de heer Van Endert.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in deze.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Verwerende partij kon aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, stelt de Raad vast dat zij niet toelicht op welke manier deze wetbepalingen door de bestreden beslissing werden geschonden. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten zodat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).”

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in casu haar Belgische stiefvader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische stiefvader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoekster, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon, zoals verzoekster zelf aanhaalt in haar verzoekschrift.

De gemachtigde licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om te kunnen vaststellen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van “ten laste zijn”, er moet kunnen worden vastgesteld dat “er reeds een afhankelijkheidsrelatie [bestaat] tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”, met name dat verzoekster “reeds van in het land van herkomst of origine materieel/financieel ten laste [was] van de referentiepersoon”.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van “ten laste zijn” rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoekster om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoekster de vereiste stavingsstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag volgende documenten heeft voorgelegd:

- geldoverschrijvingen van maart 2018 tot augustus 2018, telkens voor een bedrag van 250 euro;
- een bewijs van geen eigendom van 27 juni 2018.

In casu besluit de gemachtigde dat aan de hand van de documenten die verzoekster ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag heeft voorgelegd, niet kan worden vastgesteld dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische stiefvader. De gemachtigde motiveert als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de echtgenote van de Belgische referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Immers, het attest van onvermogen betreft enkel het niet hebben van eigendommen en zegt niets over het niet hebben van een inkomen. Het is immers niet omdat men geld overmaakt vanuit België aan betrokkene, dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien (ook voor haar twee kinderen).”

Waar verzoekster verwijst naar de geldstortingen die zij op regelmatige basis ontvangt en stelt dat er sprake is van “*jarenlange ondersteuning*” kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken die zij heeft voorgelegd blijkt enkel dat verzoekster gedurende zes maanden voor het indienen van de verblijfsaanvraag geldstortingen ontving. Andere bewijzen van financiële en materiële ondersteuning werden niet voorgelegd. Een “*jarenlange ondersteuning*” wordt dan ook niet aangetoond.

Aangezien uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat er geldstortingen plaatsvonden gedurende een zeer beperkte periode, in casu slechts zes maanden, acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om deze geldstortingen over een periode van zes maanden niet te aanvaarden als een afdoende bewijs van reële afhankelijkheid. Een feitelijke situatie van een reële afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon die reeds bestaat van in het land van herkomst kan niet afdoende blijken uit de enkele geldstortingen die gedurende een zeer beperkte periode plaatsvonden.

De gemachtigde kon dan ook op goede gronden stellen dat verzoekster “*[niet] afdoende [heeft] bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon*”.

Verder stelt de gemachtigde terecht vast dat uit de stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Dit komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor gelet op het beperkt aantal geldstortingen gedurende een periode van zes maanden. Daarnaast ligt enkel een attest voor waarin wordt gesteld dat verzoekster niet over eigendommen beschikt. Daarin wordt geen uitspraak gedaan over eventuele andere bronnen van inkomsten. Tevens merkt de gemachtigde pertinent op dat het gegeven dat men geld overmaakt vanuit België aan verzoekster, niet betekent dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud en dat van haar twee kinderen te voorzien.

Verzoekster zet in haar verzoekschrift uiteen dat zij geen inkomsten had in het land van herkomst wegens onvoldoende werkgelegenheid. Ze heeft getracht hiervan een attest te verkrijgen maar moet het attest ter plaatse in Wit-Rusland gaan halen wat volgens haar onmogelijk is. Verder stelt verzoekster dat zij amper eten kon kopen en in haar levensonderhoud voorzag door middel van een moestuin. Voor schoolkosten, kledij e.a. kreeg zij geld via haar moeder naast de geldoverschrijvingen van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de elementen uit bovenvermeld betoog niet kenbaar werden gemaakt aan de gemachtigde zodat deze dan ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen met betrekking tot haar gebrek aan inkomsten en haar levensonderhoud die niet worden gestaafd. Verder zet verzoekster niet concreet uiteen waarom het “onmogelijk” is om ter plaatse in Wit-Rusland een attest te halen waarmee ze kan aantonen dat ze geen andere bronnen van inkomsten heeft, zodat het hier slechts een bloot betoog betreft.

Waar verzoekster de gemachtigde verwijt dat hij niet is nagegaan hoe behoeftig zij was en in hoeverre zij afhankelijk was van de steun die ze kreeg, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoekster niet te contacteren met het oog op het verkrijgen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. Het kwam verzoekster toe zorgvuldig te handelen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.4. Een schending van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Verzoekster toont niet aan met welk concreet en relevant stuk geen rekening werd gehouden of welk stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken. Zij brengt verder geen concrete argumenten bij die aantonen dat de gemachtigde op basis van het geheel van de documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten om de verblijfsaanvraag te weigeren nu “niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Verder werpt verzoekster nog een manifeste appreciatiefout op. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

(EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228,9)

Met betrekking tot het bestaan van het gezins- en privéleven mag duidelijk zijn dat er een familiale band is tussen vader en zoon. Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM

valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van nietonderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In geval een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, neemt het EVRM niet aan dat er een inmenging is, en dan moet het tweede lid van artikel 8 EVRM niet in overweging genomen worden⁵. De Belgische Staat dient evenwel na te gaan of er op haar een positieve verplichting rust om het gezinsleven in België in stand te houden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven⁶. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren⁷. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.⁸

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁹ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient inderdaad te worden gesteld dat verzoekster wel degelijk nog banden heeft met Wit-Rusland, waar zij het grootste deel van zijn leven heeft gewoond. Maar een terugkeer naar haar land van herkomst zou er toe leiden dat haar moeder en stiefvader ertoe gedwongen wordt om België te verlaten en zijn centrum van belangen achter te laten.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging."

2.6. Verzoekster voert aan dat er sprake is van een hechte gezinscel, dat een terugkeer naar haar land van herkomst ertoe zal leiden dat haar moeder en stiefvader gedwongen worden om België en het centrum van hun belangen te verlaten, en dat het algemene belang hier niet kan prevaleren op haar persoonlijke belangen.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden, e.d. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij "ten laste" is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische stiefvader.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd "er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine".

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip "ten laste" verschilt derhalve in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn). Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7-B.64.8 en B.52).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omdat verzoekster niet afdoende aantoonde reeds van in het land van herkomst, d.i. voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag, financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verder blijkt onvoldoende in hoeverre verzoekster aldaar daadwerkelijk afhankelijk was van de voorgelegde geldoverschrijvingen.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het besluit dat verzoekster niet afdoende aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van “ten laste zijn”, overeind blijft.

Verzoekster brengt in haar tweede middel geen andere concrete en gestaafde elementen bij die toelaten een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie vast te stellen tussen haarzelf en haar moeder en Belgische stiefvader. Nergens in haar tweede middel licht verzoekster de omvang van het gezinsleven met haar moeder en Belgische stiefvader toe maar beperkt zij zich tot de loutere bewering dat er sprake is van een “*hechte gezinscel*”.

Bijgevolg wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Derhalve wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben die aanleiding zou geven tot een positieve verplichting. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel noch is er sprake van een manifeste appreciatiefout.

Ten slotte verwijst de Raad nog naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State die stelt dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit (zie bvb. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Wat betreft de voorwaarde van “ten laste” zijn in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet, en die een impliciete toetsing aan artikel 8 EVRM inhouden, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aanvoert dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. In elk geval, kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en blijkt verder uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster op de hoogte is van deze verschillende motieven.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES